



## Şiir: O güzel ülke!

‘Şairi şiirine benziyor’ ya da ‘şiiri şairine benziyor’ klişesi diyeceğim demesine de, bundan klişeyi eleştirdiğim anlamı da çıksın istemem, zira klişeler çoğu kere doğrunun yerleşmesi ve sürekli, bazen de bıktırıcaya dek yinelenmesinden doğar. O klişeyi renklendirmek ya da zenginleştirmek içinse şahane bir adayım var: Hüseyin Ferhad. Şiiri de kendisi gibi yakışıklı ama yazısı kendisinden de renkli (buna biraz da ‘süslü’ dersanız itiraz etmem, sanırım kendisi de etmeyeceği gibi biraz da hoşuna gider!)

**Hatta peşine takıldığı, çölüne düştüğü, dağlar aşığı, yollar açtığı hususlara bakıldığında, tamam soyadına bakıp Ferhad demek de mümkün ama ‘Türkçenin Sultanı’ demek de bir abartı olmasa gerek, ayrıca bunda bir beis de yok! Türkçenin Sol Anahtarı’yla şiiri açan ve Türkçenin Doğu’suyla yazan bir şair ve yazar, daha çok da anlatıcı için, Doğu’ya mahsus bir klişe gülümsetici ve serinletici bile olabilir hatta!**

‘Az ama öz’ klişesiyle sürelim ve bunun sahiden de karşılığını bulduğu bir isim olarak Hüseyin Ferhad’ın yeni kitabı ‘Türkçenin Sol Anahtarı’yla’ (YKY) bir yürüyüş eyleyelim.

Hüseyin Ferhad şair kavminin itibarlı bir üyesi olmakla kalmayıp, şiirinde dert ettiği, eskiden yeniye pek çok meseleyi yazısıyla da genişletip sürdürmek gibi bir inadın içinde yıllardır. Karada ve denizde pusulası aynı olan, bazen birinde bulamadığını diğerinde arayan, birindeki ipucuyla diğerine yollanan savaşkan bir şöreti var onun. Kim demiş şamanların sadece yerinde oturduğunu, öyle durup durduğunu, onlardaki oyun, taktik ve dahi bunların evvelindeki o ince sezgi hali kimde var? Ferhad’ın şaman hali, şair hali, yazıcı ve anlatıcı halinin doğal bileşeni olarak savaşkan halini de söylemek elzemdir.

**Savaşkanlığı cihat etmek anlamında değil elbet, kararlı bir şekilde savunma, unutturmama, hatırlatma, kadir kıymet bilme üstüne kuruludur. Bunu şiir meydanında yaptığını herkes biliyor zaten, ve yazıda da onun kalemine düşmenin kendisine de nasip olmasını istiyor.**

Hüseyin Ferhad’ın deneme dili en çok da ‘Cennet Diye Bir Yer’de (1997) açığa çıkar ve insan o kitapla büyümlü bir yolculuğa çıkar, belki de ‘efsunlu’ demeliyim onun sözlüğüne uyararak. Şiir okumak, bir şair üzerine yazılanları okumak, bunu bir de Ferhad’ın kaleminden okumak. Bir şiirle, şairle, kitapla, akımla, dönemle ilgili bir düşünce yazısı, eleştiri, onun kaleminde şiirsel denemeye dönüşür ve

yazılan her neyse ona bir kat daha değer katar, bir de böyle yazılabilir ve okunabilir diye hem şaşırtıcı hem de hayranlık uyandırıcı bir boyut daha kazandırır. Belki de 1989-2007 dönemi toplu şiirlerinin de adı olan ‘Kılıç İpekte Sınanır’ (2008) demektir bu. Kılıcın ipekte sınanmasıdır. İpek diliyle yazdığını düşünüyorum onun.

Hüseyin Ferhad da zannımca ‘sevdiğilerimden sevmediklerime sıra gelmiyor’ diye düşünüp yazanlardan. Öyle ya, şiir âleminde yazılacak o kadar çok şair, seviyecek o kadar çok şiir, kitap varken, ‘sevmediklerinle gönül avutmak’ da neyin nesi? Sevgiyi belli etmek içinse herkese özel sözcükleri, kavramları var ve bu yazıların en güzel yanı da bunlardan birine layık olmak işte.

Diyelim ki Necatigil’i yazıyor. Necatigil’in ‘odası dünyadan büyük’ biliyoruz ama bir de onu sokağa çıkarıyor ki yazı, sanki Beşiktaş’ta, Çarşı içinde, meyhanede Hoca’yla birlikte geziyoruz.

**Günü tazeleyen bir dili var Ferhad’ın, zamanı bugüne çeken, tarihi şimdi kılan ve ‘şair vakanüvis’ olarak kayıt tutan.**

Şiiri ve şairi ne çok seviyor olduğunu dile getirirken, öyle titizleniyor ki okuyan şiirin de bir ‘kutsal kitap’ olduğuna iman edebilir, bence sakıncası yok, kutsallaştırılan kimi şeylere bakınca daha da çok böyle düşünüyorum!

Kitapta adımın sıkça geçmesi, elbette Hüseyin’le şiire nerdeyse aynı yıllarda, benim için şiirin, arkadaşlığın, devrimin ve aşkın da başkenti olan Ankara’da, gepgenç heveslerle başlayışımız; Ahmet Telli, Şükrü Erbaş, Ali Cengizkan, Akif Kurtuluş, Mahmut Temizyürek gibi yazmaya devam edenlerin yanı sıra, Metin Altıok, Behçet Aysan, Ahmet Erhan, Adnan Azar, Salih Bolat gibi anıları bizimle yaşayan yakın şairlerimiz nedeniyledir. Candan aziz kardeşlerimiz Seyhan Erözçelik ve küçük İskender de bu Hüseyini dilden nasiplerini alırlar kitapta hasretle ve hasretle.

**‘Türkçenin Sol Anahtarı’nı kıymetli kılan bir şey daha var, yakıcı şeyleri üstte yazdım, bu yıkıcı bir şey, Antakya. Ferhad orali ve şehri anlattığı ‘A, Antakya’nın da İlk Harfidir’, hepimizi yakan, yıkan, yasa boğan bu kadim kentimiz için de okunmalı.**

‘Türkçenin Sol Anahtarı’, Ferhad’ın ‘dil ülkesi’ni ve kararmayacak cevahirin, şiirin ülkesini aşkla açıyor. ■

